

Arrest

nr. 346 394 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 december 2025.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij er niet in slaagde zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken, en omdat hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij in Nigeria reeds vervolgd is geweest vanwege zijn beweerde seksuele oriëntatie. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 318 491 van 13 december 2024.

In het kader van zijn huidige verzoek vermeldt verzoeker dezelfde feiten als bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Ter staving van zijn huidige verzoek legt hij de volgende documenten voor: een kleurenkopie van een Nigeriaans politiedocument en een aantal documenten aangaande zijn beperkte arbeidsongeschiktheid na een werkongeval.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij zijn huidige verzoek enkel steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek reeds uiteengezet heeft. Hij verklaart dat hij nog steeds problemen heeft omwille van zijn geaardheid. Hij heeft dit vernomen via het nieuws en sociale media.

(ii) het document van de lokale politie van Isiokolo in Delta State, waarin vermeld staat dat men naar hem op zoek is en zijn arrestatie wordt gevraagd in heel Nigeria, een kleurenkopie betreft, dat op zichzelf reeds een beperkte bewijswaarde heeft, en waarvan de herkomst en de authenticiteit niet op afdoende wijze kunnen worden geverifieerd. Bijgevolg kan dit stuk niet worden beschouwd als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zijn verklaring dat hij het document sinds 2017 in zijn bezit had, maar er geen toegang tot kon verkrijgen vanwege problemen met zijn e-mailaccount, de betrouwbaarheid van het voorgelegde document nog verder ondermijnt. Bovendien heeft hij op geen enkel eerder moment, noch tijdens of na het persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch in het kader van het beroep bij de Raad, melding gemaakt van het bestaan of het bezit van politiedocumenten die zijn beweerde vervolgingsfeiten zouden staven. Dit document kan de eerder genomen conclusies van het CGVS (welke werden gevolgd door de Raad) betreffende zijn gebrek aan doorleefde verklaringen over een beweerde homoseksuele geaardheid dan ook niet veranderen, net zo min dat de voorgelegde documenten aangaande zijn beperkte arbeidsongeschiktheid na een werkongeval in België dit kunnen doen.

(iii) er actueel voor burgers in de deelstaten Lagos en Delta State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen en van zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar en rekening gehouden met de door hem in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing, waarover hij geen ander licht werpt.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt.

9. De Raad wijst er op dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming ook daadwerkelijk wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker zijn relaas is ongeloofwaardig. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

10. Verzoeker stelt: "Dat tegenpartij stelt dat er een gebrek is aan doorleefde verklaringen iv m de homoseksuele Geaardheid van verzoeker . Overwegende dat dit slechts een subjectieve stelling is . Dat verzoeker wel degelijk doorleefde ervaringen heeft i v m zijn homoseksualiteit maar elke Maal als hij daarover wil uitwiden wordt hem de mond gesnoerd .".

De Raad merkt op dat in het kader van zijn eerste verzoek o.a. werd vastgesteld dat zijn verklaringen aangaande de beleving van zijn geaardheid binnen de homofobe Nigeriaanse context weinig doorleefd overkwamen, en hij toen reeds de mogelijkheid heeft gehad om daarover te vertellen. De Raad wijst verder op het volgende uit voormeld arrest nr. 318 491 van 13 december 2024: "Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan verder evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit."

Bovendien merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker in voorgaand betoog kritiek uit op vaststellingen uit zijn eerste verzoek van de commissaris-generaal en de Raad, dient te worden opgemerkt dat hij zijn onderhavig verzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling van zijn eerste verzoek.

11. Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot homoseksualiteit in Nigeria is niet dienstig daar er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen.

12. Verzoeker stelt dat hij in Nigeria geen goede medische behandeling zou krijgen voor zijn medische problemen.

De Raad merkt op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat voorgaande problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Nigeria hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure.

13. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er voor burgers in de deelstaten Lagos en Delta State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaten Lagos en Delta State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

14. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

15. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker betwist dat hij geen doorleefde verklaringen zou hebben afgelegd betreffende zijn homoseksuele geaardheid. Hij heeft hierover, van bij het begin van zijn beschermingsprocedure, uitgebreide verklaringen willen afleggen, maar werd bij verweerders diensten telkens tegengehouden door de protection officer die dit afdeed als onbelangrijk of niet ter zake doende. Verweerder heeft hem bijgevolg niet op afdoende wijze gehoord. Daar komt bovenop dat verweerder hem bij de behandeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft verzocht om bijkomende bewijzen voor te leggen. Verzoeker heeft toen verklaard dit te zullen doen, maar er daarbij op gewezen dat dit enige tijd in beslag zou nemen, waarop verweerder hem heeft geadviseerd om indien nodig een tweede beschermingsverzoek in te dienen, wat thans voorligt. Aangezien verweerder hem in de bestreden beslissing verwijt geen nieuwe elementen te hebben bijgebracht die de kans op bescherming vergroten, terwijl hij hem zelf heeft voorgesteld om het thans voorliggende tweede beschermingsverzoek in te dienen, acht verzoeker zich “beetgenomen” door verweerder, die hem “tegenstrijdig advies” heeft verleend.”

5. Met voormeld betoog brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 2 december 2025.

5.1. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel verleent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32).

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt. 21).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van de richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip ‘nieuwe elementen of bevindingen’ ter staving van een volgend verzoek bevat. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*” elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

Verder heeft het Hof van Justitie uiteengezet dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens de richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek wordt voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid

3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 34-38).

Met betrekking tot artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet verduidelijken de voorbereidende werken verder dat de kans dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De Raad herinnert eraan dat de kans op internationale bescherming daarentegen niet aanzienlijk groter wordt wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, maar ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

5.2. Verzoeker volhardt in zijn homoseksuele geaardheid. In het kader van zijn vorig, eerste beschermingsverzoek oordeelden zowel de commissaris-generaal als de Raad in zijn arrest nr. 318 491 van 13 december 2024, dat verzoekers verklaringen aangaande de beleving van zijn geaardheid binnen de homofobe Nigeriaanse context weinig doorleefd overkwamen en werd zijn homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig bevonden. Verzoeker slaagde er evenmin in aannemelijk te maken dat hij in Nigeria reeds is vervolgd vanwege zijn beweerde seksuele oriëntatie. De ter zitting geuite kritiek dat hij hierover uitgebreide verklaringen wilde afleggen, maar hij bij het CGVS telkens werd tegengehouden door de protection officer heeft betrekking op de gedane vaststellingen uit zijn eerste beschermingsverzoek en werd door de Raad reeds beantwoord in zijn arrest nr. 318 491. Zoals in punt 10 van voormelde beschikking geduid, kan verzoeker daarenboven zijn huidig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er tevens aan dat de voorgelegde elementen niet enkel 'nieuw' moeten zijn, in die zin dat er sprake moet zijn van nieuwe elementen die niet werden onderzocht in het kader van een vorig beschermingsverzoek, maar dat deze nieuwe elementen ook van die aard moeten zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter 'nieuw' zijn, volstaat dus niet opdat een volgende beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

5.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoekers bijkomende verklaringen en de documenten die hij aanbracht in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek, en dat hij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, zoals ook bevestigd door de Raad in voormelde beschikking.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij nog steeds problemen ondervindt omwille van zijn geaardheid, wat hij zou hebben vernomen via het nieuws en sociale media.

Verzoekers tweede beschermingsverzoek steunt aldus enkel op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste beschermingsverzoek reeds heeft uiteengezet en die in het kader daarvan omstandig werden beoordeeld door de commissaris-generaal en de Raad. Door heden louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en hierop voort te borduren, werpt verzoeker geen ander licht op de in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek gedane vaststellingen. Wat betreft het Nigeriaans politiedocument en de documenten over een beperkte arbeidsongeschiktheid die verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek voorlegde, merkt de Raad op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en van de Raad. De commissaris-generaal en de Raad dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 28 februari 2023, nr. 15.255 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c); RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 26 september 2024, nr. 260.817). In casu stelt de commissaris-generaal hierover in de bestreden beslissing terdege: *“Zoals supra uiteengezet is er in uw huidig verzoek om internationale bescherming geen [nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet] in uw dossier voorhanden, daar u enkel opnieuw verwijst naar een vrees voor vervolging vanwege uw beweerde homoseksuele geaardheid (DVZ Verklaring volgend verzoek, vraag 17).*

Ter staving van uw huidig verzoek legt u een document van de lokale politie van Isiokolo in Delta state waarin vermeld staat dat men naar u op zoek is en uw arrestatie wordt gevraagd in heel Nigeria. Naast het feit dat het om een kleurenkopie gaat, die op zichzelf reeds een beperkte bewijswaarde heeft, betreft het een document waarvan de herkomst en authenticiteit niet op afdoende wijze kunnen worden geverifieerd. Bijgevolg kan dit stuk niet worden beschouwd als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uw verklaring dat u het document sinds 2017 in uw bezit had, maar er geen toegang toe kon verkrijgen vanwege problemen met uw e-mailaccount, ondermijnt de betrouwbaarheid van het voorgelegde document nog verder. Bovendien heeft u op geen enkel eerder moment – noch tijdens of na het persoonlijk onderhoud op het CSGV, noch in het kader van het beroep bij de RvV – melding gemaakt van het bestaan of het bezit van politiedocumenten die uw beweerde vervolgingsfeiten zouden staven.

Dit document kan de eerder genomen conclusies van het CGVS (welke werden gevolgd door de RvV) betreffende uw gebrek aan doorleefde verklaringen over een beweerde homoseksuele geaardheid dan ook niet veranderen, net zo min dat de voorgelegde stukken documenten aangaande uw beperkte arbeidsongeschiktheid na een werkongeval in België dit kunnen doen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een vormelijk en inhoudelijk onderzoek heeft gevoerd naar de voorgelegde elementen, zoals in punten 4 tot en met 7 van de beschikking ook werd geduid. Met zijn kritiek dat de verwerende partij *“tegenstrijdig advies”* zou hebben verleend, gaat verzoeker hier ter zitting echter niet concreet op in en laat hij de in de beschikking van 2 december 2025 opgenomen gronden verder ongemoeid.

5.4. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO